

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Rigsdagssamlingen 1934—35 fremsatte Regeringen for Folketinget et Forslag til Lov om midlertidig Udvidelse af Retten til Understøttelse fra statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser, jfr. Rigsdagstidende 1934—35, Tillæg A., Sp. 2177, og Folketingets Forhandlinger Sp. 46—50, 316—366, 2144—2227 og 2264—66.

Efter at det Udvalg, til hvilket Forslaget blev henvist, havde afgivet Betænkning, jfr. Tillæg B., Sp. 73, vedtoges Forslaget af Folketinget med en enkelt mindre, af Socialministeren tiltraadt Ændring, jfr. Tillæg C., Sp. 31.

Forslaget oversendtes derefter til Landstinget og blev her henvist til et Udvalg, der den 25. Januar 1935 afgav en Beretning, hvoraf det fremgik, at der ikke havde kunnet tilvejebringes Enighed om Lovforslaget, idet et Flertal af principielle Grunde ikke kunde medvirke til Lovforslagets Vedtagelse, jfr. Rigsdagstidende Tillæg B., Sp. 631, Forslaget blev derefter forkastet af Landstinget, jfr. Landstingets Forhandlinger Sp. 224, 390—445, 647—52 og 656—95.

Antallet af ledige Arbejdsløsheds-kasse-medlemmer var ved Udgangen af Oktober Maaned 1935 ca. 71 800, hvilket kun er ca. 1 700 lavere end paa samme Tidspunkt forrige Aar og ca. 27 800 højere end det tilsvarende Tal paa samme Tidspunkt i det første udprægede Kriseaar, 1931.

Trods den i de seneste Aar indtraadte forholdsvis Bedring i Erhvervslevet hersker der saaledes stadig en betydelig ekstraordinær Ledighed, og Regeringen har derfor anset det for paakrævet atter i Aar at stille Forslag om en Udvidelse af den forsikringsmæssige Hjælp til visse Grupper af ledige, der uden egen Skyld er ude af Stand til at kunne oppebære Understøttelse gennem Forsikringen.

Det nu forelagte Lovforslag svarer i Hovedtrækkene til det i Rigsdagssamlingen 1934—35 forelagte, hvis Bemærkninger findes aftrykt som Bilag 1. Paa et enkelt Punkt er dog indført en principiel Ændring, nemlig med Hensyn til den i Forslagets § 3 omhandlede Dispensation fra Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 5. Paa Grund af den abnormt store Arbejdsløshed, der har præget Samfundet i Tiden siden 1931, og som naaede sit Højdepunkt i 1932—33, har der i disse Aar været et ret betydeligt Antal fuldt arbejdsvillige og arbejdsduelige Arbejdsløsheds-kasse-medlemmer, der inden for en Tidsgrænse af 3 (4) Aar uden egen Skyld har været ude af

Stand til at skaffe sig Arbejde i den i Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 5, 1ste Punktum, krævede Udstrækning, 26 (39) Uger. De paagældende er derfor paa et tidligere eller senere Tidspunkt af Kriseperioden i Medfør af nævnte Bestemmelse blevet udelukket fra den forsikringsmæssige Understøttelse, og de vilde i Henhold til Bestemmelsen i fornævnte § 15, Stk. 5, 2det Punktum, først paa ny kunne opnaa Ret til Understøttelse, efter at de inden for et Tidsrum af 12 Maaneder havde haft Arbejde i 26 Uger. Under den stadig langvarige Kriseperiode har det imidlertid været praktisk umuligt for store Grupper af Arbejdere, der er saavel arbejdsvillige som arbejdsduelige, at opfylde denne i saadanne Krisetider meget strenge Bestemmelse, og Antallet af Medlemmer, der som Følge heraf vedvarende er udelukket fra Understøttelse, andrager da ogsaa ved Udgangen af September Maaned 1935 ca. 4 600.

Under Hensyn til de saaledes fremhævede Forhold foresloges det da ogsaa i det i Samlingen 1934—35 fremsatte Forslag, jfr. Forslagets § 3, at der blandt de Personer, der var udelukkede fra Arbejdsløshedsunderstøttelse i Henhold til Bestemmelsen i § 15, Stk. 5, inden for de enkelte Kasser skulde finde en vis Udvælgelse Sted af dem, for hvis Vedkommende det maatte antages, at det i højere Grad skyldtes den ekstraordinære Arbejdsløshed, at de ikke har kunnet præstere det i den omhandlede Lovbestemmelse forlangte Arbejdskvantum, saaledes at der kun for disse Personers Vedkommende blev dispenseret fra Bestemmelsen i § 15, Stk. 5. Ministeriet er imidlertid af den Opfattelse, at det, efter at der atter er forløbet 1 Aar med ekstraordinær Arbejdsløshed, for den langt overvejende Del af de Personer, der er udelukket fra Understøttelse paa Grund af heromhandlede Bestemmelse, gælder, at dette i større eller mindre Grad skyldes den gennem flere Aar herskende omfattende Arbejdsløshed, saaledes at det kun for et ganske ringe Antals Vedkommende kan henføres til andre Forhold, at han er udelukket fra Forsikringen. Ministeriet finder herefter, at en saadan nærmere Undersøgelse af de af Bestemmelsen ramte Personer, som var foreslaaet i det sidste Forslag — rent bortset fra Vanskelighederne ved en nærmere Udredning af Aarsagerne til vedkommendes Arbejdsløshed — nu er mindre begrundet, og man mener det derfor rimeligt, at der gives Socialministeren en Beføjelse